

A žito ne ostane vse leto na polji. Ko je zrnje v klasovji dozorelo, pridejo ženjice, da požanjejo zrelo žito in ga povežejo v snopove. Velik voz pride na njivo, da odpelje obili blagoslov nebeški domov in ga spravi v skednje in žitne shrambe. Zdaj je proč krasota žitnega polja. Tam, kjer je malo poprej še stalo bogastvo, vidi se zdaj uboštvo in prazno strnišče.

Poleg žitnega polja se razprostirajo zeleni travniki z bujno travo in cveticami prekriti. Tisoč in tisoč pisanih cvetic vzdiguje svoje pisane glavice iz zelene trave, puhtč svoj prijetno vonjavo na vse strani. In travnik, kako lep je travnik! vidi se nam, kakor bi bil pobarvan z najlepšimi barvami. Povsod se vidijo prelepe kresnice in škrlatno rudéči jagleci. Tam ob potoku, ki se vije kakor srebrn trak po zelenem travniku, cvetó višnjave potočnice. Dečki in dekletca iz vasi hité si nabirat pisanih cvetic in si spletat šopke in vence.

Po travnicah se pasó konji, krave in ovce. Vsaka čreda ima svojega pastirja, ki skrbi, da se nobeno živinče ne izgubi s pašnika, koder se pase. Paziti pa je pastirjem tudi nato, da živina ne zaide na travnike, katerih trava se poseče v senó za živinsko klajo po zimi.

Vinogradi, njive in travniki so bogati zakladi kmetijskemu gospodarju. Blagor mu, kdor jih zna umno obdelovati!

Iv. Tomšič.

Cesarjevič Rudolf in čevljarški deček.

Necega dne se podá cesarjevič Rudolf, bivajoč v Pragi, v dvorne hleve. Bil je priprosto oblečen ter ni imel nobenega častnega znamenja na prsih. Mimo njega pride čevljarški deček, pojóč neko veselo češko pesmico. Cesarjevič ga pokliče k sebi in ga prosi, naj bi zapél še jedenkrat óno pesmico. „Aha, vi bi jo radi poslušali zamán,“ reče deček smijóč se in se postavi prav moško pred cesarjeviča. Cesarjevič se mu nasméhne, rekoč: „Dam ti pet goldinarjev, ako zapoješ.“ — „Kaj, Vi bi mi dali pet goldinarjev, rad bi znal, kje jih boste vzeli, bori topničar,“ odvrne priprosti čevljarček. Nato mu ponudi cesarjevič desetak, ako zapoje. Ali deček je bil zvít in previden ter je zahteval plačilo naprej. Cesarjevič mu takój dá desetak. Deček vzame bankovec, dene ga na tla, stopí z obema nogama nanj in zapoje svojo češko pesmico. Odpevši, pobere denar ter naglo zbeži po cesti. Tu se zadene ob necega gospoda, kateri mu še le pové, kdo je prav za prav óni „topničar.“ Ves prepaden od strahú se vrne ubogi čevljarček k cesarjeviču nazaj ter mu, tresóč se po vsem telesu, pomoli desetak. Ali cesarjevič mu reče, da naj denar le obdrži in naj družega dué k njemu pride v cesarsko palačo. Točno pride družega jutra ubogi čevljarček v cesarsko palačo in se postavi pred cesarjevičevo sobo, kjer ga je že čakala nova prav lepa obleka. Kdo naj popiše veselje presrečnega dečka!

